

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΤΥΠΩΣΗ
Εκδότης
Κοδικός
1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο όμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Αθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

■
Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

■
● ΕΤΟΣ 54ο - ΤΕΥΧΟΣ 505 ●
● ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007 ●
■

● «Ίδε ό άμνός του Θεού ό αίρων τήν άμαρτίαν του κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

ΧΕΛΙΑΘΟΝΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Παιδιά τής 'Αναστάσεως

✠ Ίμαστε παιδιά τής 'Αναστάσεως. Η 'Ανάστασις δέν έχει μοναδικό παιδί τόν Υίο τής Παρθένου. Έχει πολλά παιδιά. Καί κανένας δέν μπορεί νά κλέψη τά παιδιά τής 'Αναστάσεως.

● Ό Χριστός, ως Υίός τής Παρθένου, είναι *μονογενής*.

● Ός Υίός τής 'Αναστάσεως είναι *πρωτότοκος*.

● Η Παναγία ως Μητέρα έχει ένα Υίο.

● Η 'Ανάστασις είναι πολύτεκνη. Έκανε ένας τήν αρχή τής 'Αναστάσεως. Όλοι θά τόν ακολουθήσουμε. Όλοι θ' αναστηθοῦμε, άλλοι «είς ανάστασιν ζωής», άλλοι «είς ανάστασιν κρίσεως» (Ίωάν. ε' 29).

Ό Χριστός άνοιξε τό δρόμο τής 'Αναστάσεως, χρησιμοποιώντας ως μηχανή τή Θεότητά Του. Πρωτοπόρος. Μπροστάρης τής 'Αναστάσεως.

Τό δρόμο, πού άνοιξε Έκείνος, θ' ακολουθήσουμε όπωσδήποτε κι έμείς. Τό λέει ό Μεγ. Βασίλειος στή θεία Λειτουργία του: «Όδοποιήσας πάση σαρκί τήν έκ νεκρών ανάστασιν, καθ' ότι οὐκ ήν δυνατόν κρατεΐσθαι ύπό τής φθοράς τόν άρχηγόν τής ζωής». Καί ό Παῦλος τονίζει, ότι ό Χριστός είναι ό *πρωτότοκος* Υίός τής 'Αναστάσεως: «Καί αυτός έστιν ή κεφαλή του σώματος, τής έκκλησίας, ός έστιν αρχή, πρωτότοκος έκ τών νεκρών, ίνα γένηται έν πᾶσιν αυτός πρωτεύων» (Κολοσ. α' 18).

● Παιδιά τής 'Αναστάσεως!

Σάν νά λέμε παιδιά όχι τής φτώχειας, αλλά του πλούτου.

Παιδιά όχι τής μούχλας, αλλά τής ζωντανίας.

Παιδιά όχι τής φθοράς, αλλά τής ζωής.

Ό Μ. Βασίλειος λέει: «Καί ήμείς, έπειδάν γενώμεθα υιοί τής άναστάσεως, τότε καταξιωθησόμεθα τής πρόσωπον προς πρόσωπον γνώσεως» (Ε.Π.Ε. 5,240). Δηλαδή: Κι έμείς, όταν θά γίνουμε παιδιά τής άναστάσεως, τότε θά καταξιωθοῦμε νά δοῦμε τό Θεό κατά πρόσωπο.

Τί ν' ανταποδώσουμε στον Κύριο για όλα τὰ ἀγαθὰ Του, ιδιαίτερα ὅμως γιὰ τὴν Ἀνάστασι; «Τί ανταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περί πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;» (Ψαλμ. 115,3). Σ' ἓνα ἀναστάσιμο τροπάριο βλέπουμε τίς ἀντιθέσεις τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ γιὰ μᾶς. Εἶναι ἐπηρεασμένο ἀπ' τὸ ψαλμικό: «Τί ανταποδώσωμεν...», κι ἀπὸ σχετικὴ περικοπὴ τοῦ Μεγ. Βασιλείου:

● Γιὰ τοὺς ἀχαρίστους ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Εὐεργέτης.

● Γιὰ ὅσους ζοῦν στό σκοτάδι, ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης.

● Πάνω στό Σταυρὸ ὁ Ἀπαθής.

● Στό σταυρικό θάνατο ἡ Ζωή.

● Στό σκοτεινὸ Ἄδη τὸ Φῶς.

● Γιὰ τοὺς πεσμένους ἡ Ἀνάστασις.

«*Μετά ἀχαρίστων ὁ Εὐεργέτης, πρὸς τοὺς καθημένους ἐν σκότει ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, ἐπὶ τὸν σταυρὸν ὁ ἀπαθής, ἐπὶ τὸν θάνατον ἡ ζωή, ἐπὶ τὸν ἄδην τὸ φῶς, ἡ ἀνάστασις διὰ τοὺς πεσόντας*» (Ε.Π.Ε. 7,226).

Οἱ «φωληές» τῆς Ἀναστάσεως

Τὰ χελιδόνια τὸ χειμῶνα φεύγουν, ἀποδημοῦν μακρὰ, ἐξαφανίζονται. Μόλις ἔρθῃ ἡ ἀνοιξὶς ἐμφανίζονται.

Καὶ οἱ Ἀπόστολοι τὸ ἴδιο. Εἶναι τὰ ὠραία χελιδόνια τῆς Ἀναστάσεως.

● Σάν ἦρθε ὁ χειμῶνας τοῦ Σταυρικοῦ πάθους, ἡ θλίψις κι ὁ φόβος τοὺς ἐξαφάνισαν. Κλειδαμπαρώθηκαν. Μακρὰ ἀπ' τὴν χαρὰ καὶ τὴν χάρι.

● Μόλις ἀνέτειλε ὁ ἥλιος τῆς Ἀναστάσεως κι ἦρθε ἡ ἀνοιξὶς, νᾶτοι, ξαναγυρίζουν.

Δυναμωμένοι, ἀνδρειωμένοι, χαριτωμένοι. Στά χέρια κρατᾶνε τὴν Ἀνάστασι χειροπιαστή. Ἔχουν πολλές τίς ἀποδείξεις.

● Τὸν εἶδαν ἀναστημένο.

● Τὸν ἄκουσαν.

● Τὸν ψηλάφησαν.

● Ἐφαγαν κι ἤπιαν μαζί Του.

Βεβαιώνει καὶ ὁ ἀπόστ. Πέτρος: «Τοῦτον ὁ Θεὸς ἤγειρε τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ ἔδωκεν αὐτόν ἐμφανῆ γενέσθαι ἡμῖν, οἵτινες

συνεφάγομεν καὶ συνεπίομεν αὐτῷ μετὰ τὸ ἀναστῆναι αὐτόν ἐκ νεκρῶν» (Πράξ. ι' 40-41).

Τὰ χελιδόνια, ἂν τοὺς χαλάσῃ τὴ φωληὰ, δέν ἀπογοητεύονται. Πηγαίνουν ἀλλοῦ καὶ φτιάχνουν καινούργια.

Ἔτσι κι οἱ Ἀπόστολοι. Φωληὰ τοὺς ἡ Ἀνάστασις. Ἐκεῖ ἡ ἀσφάλειά τοὺς, ἐκεῖ ἡ δύναμίς τοὺς. Τοὺς κυνηγοῦσαν, προσπαθώντας νὰ χαλάσουν τὸ ἔργο τοὺς, ἔργο Ἀναστάσεως. Σ' ἄλλους τόπους πήγαιναν.

Δέν μπορούσαν νὰ μὴ μιλάνε γιὰ τὴν Ἀνάστασι. «Οὐδὲν δύναμεθα ἅ εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν» (Πράξ. δ' 20).

● Σ' ἄλλους τόπους ἔστηναν τὴ φωληὰ τῆς Ἀναστάσεως. Εἶχαν τέτοια ἐντολή ἀπ' τὸν ἀναστάντα Χριστό: «Καὶ παρήγγειλεν ἡμῖν κηρῦσαι τῷ λαῷ καὶ διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ ὠρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν» (Πράξ. ι' 42).

● Πέρα ἀπ' τὴν ἐντολή, εἶχαν καὶ ἐσωτερικὴ ἐπιταγή. Εἶχαν τόσο θαμπωθῆ ἀπ' τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως, ὥστε δέν μπορούσαν νὰ μὴ μεταλαμπαδεύουν αὐτὸ τὸ φῶς.

● Εἶχαν τόσο δονηθῆ ἀπὸ τὸ σεισμό τῆς Ἀναστάσεως, ὥστε δέν μπορούσαν νὰ μὴ συγκλονίσουν κι ἄλλους μὲ τὴ δύναμι τῆς Ἀναστάσεως.

Τὸ ἀηδόνι τῆς Ἀναστάσεως:

Ὁ Παῦλος

Ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἀποστόλους ἐκεῖνος, πού ἔγινε ὄχι ἀπλῶς χελιδόνι τῆς ἀνοιξέως, πού λέγεται Ἀνάστασις, ἀλλὰ καὶ ἀηδόνι πού τραγουδοῦσε γλυκύτατα, σαγηνευτικά τὸ τραγούδι τῆς Ἀναστάσεως, εἶναι ὁ μέγας Παῦλος.

● Εἶχε προσωπικὴ ἐμπειρία τῆς Ἀναστάσεως. Περιγράφοντας τίς πολλές ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστημένου, βεβαιώνει ὅτι στό τέλος διάλεξε κι ἐκεῖνον ὁ Ἀναστημένος Κύριος γιὰ νὰ τοῦ ἐμφανιστῆ: «Ἐσχάτον πάντων, ὡσπερὶ τῷ ἐκτρώματι, ὠφθη κάμοι» (Α' Κορ. ιε' 8).

● Ἄν ὁ ἀναστημένος Κύριος κατέβηκε στό βάθος τοῦ Ἄδη κι ἀνέσυρε τούς νεκρούς, ἔφτασε καί σ' ἓνα ἄλλο βάθος. Ἐκεῖ πού εἶχε πέσει ὁ Σαῦλος. Τόν ἀνέσυρε. Τόν ἀνέστησε. Τόν κατέστησε Ἄποστολό Του.

● Δέν εἶδε μόνο μιᾶ ἀνάστασι ὁ Παῦλος, τήν ἐκ τοῦ τάφου ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ.

● Εἶδε καί τή δική του ἀνάστασι.

● Εἶδε καί τήν ἀνάστασι χιλιάδων ἀνθρώπων, πού μέ τό κήρυγμά του ἀναστήθηκαν πνευματικά, κι ἀπ' τό σκοτάδι τῆς πλάνης ὠδηγήθηκαν στό φῶς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἀπ' τή διαφθορά στήν ἀρετή καί τήν ἀγιότητα.

Φαντάζεστε σῶμα χωμένο ὀλόκληρο σέ τάφο, θαμμένο σέ χώματα βαρειά, καί νά ἐξέχη μόνο τό κεφάλι ἔξω ἀπ' τό χῶμα καί νά ἐξακολουθῇ νά ναι ζωντανό;

Ἄσφαλῶς ὄχι.

Πῶς λοιπόν, ὅταν ἀκοῦμε ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, δέν ἀμφιβάλλουμε, κι ὅταν ἀκοῦμε ὅτι θ' ἀναστηθοῦν ὅλοι οἱ νεκροί ἀπ' τά μνήματα, ἀμφιβάλλουμε, παραξενευόμαστε, ἀλλά καί ἀπιστοῦμε;

● Τί εἶναι ὁ Χριστός; Ἡ κεφαλή.

● Τί εἴμαστε ἐμεῖς; Τό σῶμα.

Πῶς μπορεῖ νά ναι ἀναστημένο τό κεφάλι καί νά μένη θαμμένο τό σῶμα;

Ἄ Παῦλος βλέπει αὐτή τήν ἀλήθεια ἀπό πολλές πλευρές.

● Τήν βλέπει ἀπό θεολογικῆς πλευρᾶς. Τό σῶμα, πού εἶχε ὁ Χριστός καί ἀναστήθηκε, δικό Του ἦταν; Ἦταν καί δικό Του καί δικό μας.

Δικό του, διότι εἶναι τό ὄρισμένο, τό συγκεκριμένο σῶμα, πού θέλησε νά πάρη ἀπ' τήν Παρθένο. Ἀλλά καί δικό μας, διότι ὅλους μᾶς προσέλαβε ὁ Χριστός.

Τό σῶμα του Χριστοῦ εἶναι *πρόσλημμα*. Ἐχουμε πρόσληφθῆ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅλη ἡ ἀνθρωπότητα, πάνω στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Στό σῶμα Του ἀνήκουμε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

● Ὅπως ὁ Χριστός εἶναι ὀλόκληρη ἡ Θεότητα, ἔτσι εἶναι καί ὀλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα.

● Ὅλοι μαζί συναποτελοῦμε τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

● Ὅλοι ἔχουμε τίς μετοχές μας στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι ἐξηγεῖται πῶς σήκωσε πάνω στό Σταυρό τίς ἀμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου, ἀλλά καί πῶς μᾶς ἀνέστησε ὅλους μέ τή δική Του ἀνάστασι. «Προσελάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ» (Ρωμ. ιε' 7).

Ἄνάστασις τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ σημαίνει ἀνάστασις ὅλων τῶν σωμάτων, ὅλων τῶν νεκρῶν. «Εἰ γάρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλά καί τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα. Εἰ δέ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καί συζήσομεν αὐτῷ» (Ρωμ. στ' 5 καί 8).

Ἡ πνευματική ἀνάστασις

Ἄπόστολος Παῦλος βλέπει αὐτή τήν κοινή ἀνάστασι καί ἀπό πλευρᾶς πνευματικῆς.

● Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν ὅλων ἐγινε *δυνάμει*. Μένει νά γίνῃ καί *ἐνεργεία*.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ τράπεζα τοῦ Αἵματος, ἀλλά κι ἡ *τράπεζα τῆς Ἀναστάσεως*.

Φανταστήτε κάποιον νάχη καταθέσει σέ τράπεζα μερίσματα γιά 100 ἀνθρώπους. Ὅλοι εἰδοποιοῦνται νά πᾶνε νά εἰσπράξουν. Οἱ δέκα τό πιστεύουν, τό δέχονται καί πηγαίνουν. Γίνονται μέτοχοι. Οἱ ἐνενήντα δέν τό πιστεύουν.

— *Ἀδύνατον, λένε, μᾶς κοροϊδεύουν! Πρόκειται γιά φάρσα.*

Δέν πηγαίνουν νά εἰσπράξουν αὐτό πού τούς χαρίζεται. Δέν ἔχουν τό μερίδιό τους *«ἐνεργεία»*. Τό ἔχουν ὅμως *«δυνάμει»*. Ἐχουν, δηλαδή, τή δυνατότητα ὅποτε θελήσουν, νά πιστέψουν καί νά πᾶνε νά κάνουν ἀνάληψι τῆς μεγάλης δωρεᾶς.

● Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ *ἐγγύησις* καί τῆς δικῆς μας ἀναστάσεως.

● Ὁ Χριστός ἔχει καταθέσει στήν τράπεζα τῆς Ἐκκλησίας μερίσματα ἀναστάσεως γιά ὅλους. Ἐλάχιστοι τό πιστεύουν. Αὐτοῖ ἀνασταίνονται στήν ἀνάστασι τῆς ζωῆς. Οἱ περισσότεροι κοροϊδεύουν.

—*Ἀστειεύεστε; Πῶς θ' ἀναστηθοῦμε; Αὐτά εἶναι παραμύθια.*

Παραμύθια;

● Ἐ, τότε, παραμύθι εἶναι κι ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ! Ἐκεῖ καταλήγει ἡ ἀπιστία στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Ὑπογραμμίζει ὁ Παῦλος: «Εἰ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδέ Χριστός ἐγήγερται. Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορ. ιε' 13-14).

● Ἀναστημένοι γιά τήν αἰώνια ζωή. Ἄλλά ποιοί; Ὅσοι ἀπλῶς καί μόνο πιστεύουν στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν;

ἌΟχι. Ἄλλ' ἐκεῖνοι, ποῦ ζοῦν ἀπό τώρα τήν πνευματική ἀνάστασι, τήν ἀνάστασι ἀπ' τά πάθη.

Κάποιος ἀνοίγει μιά λεωφόρο, φωτισμένη, καλοστρωμένη, πού σίγουρα ὀδηγεῖ στήν πόλι πού ποθεῖς. Ἐσύ θαυμάζεις μέν αὐτή τή λεωφόρο, πιστεύεις ὅτι πράγματι εἶναι σπουδαῖο ἔργο, ἀλλά προκειμένου νά πᾶς στόν προορισμό σου δέν τήν βαδίζεις. Παίρνεις ἕνα δύσβατο μονοπάτι, μέσα σέ κακοτράχαλα, ὅπου τσακίζεσαι, ματώνεσαι. Καί στό τέλος; Στό γκρεμό καταλήγεις.

● Λεωφόρο ἀνοίξε ὁ Χριστός μέ τήν Ἀνάστασί Του. Σίγουρα ὀδηγεῖ στόν οὐρανό. Δέν εἶναι πλέον ἄβατος ὁ οὐρανός.

● Θαυμάζουμε τή λεωφόρο τῆς Ἀναστάσεως. Πιστεύουμε στό ἔργο τῆς Ἀναστάσεως. Ἄλλά στήν πράξι; Ἀκολουθοῦμε τό σκοτεινό μονοπάτι τῆς ἀμαρτίας, κι ὄχι τό δρόμο τῆς Ἀναστάσεως. Βαδίζουμε στό κακοτράχαλο μονοπάτι τῆς πτώσεως καί καταπτώσεως.

Τήν ἔχουμε πάθει πολλές φορές. Ματωθήκαμε. Τσακιστήκαμε. Κλάψαμε. Κι ὁμως μυαλό δέν βάλαμε.

Φτάνει πιά!

Καιρός γιά πνευματική ἀνάστασι. Ὅσοι ἀνασταίνονται ζωντανοί, αὐτοί ἀνασταίνονται καί πεθαμένοι. Ἔτσι λέει ὁ Παῦλος: «Ὡσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ πατρός, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. στ' 4).

Ἡ πνευματική ἀνάστασις εἶναι τό μεγαλύτερο θαῦμα.

Τό ζοῦμε ἐπαναλαμβανόμενο μέσα στήν Ἐκκλησία. Βλέπουμε:

- Ἀμαρτωλούς νά γίνωνται ὄσιοι.
- Θυμώδεις νά γίνωνται ἤρεμοι.
- Σαρκομανεῖς νά γίνωνται σεμνοί.
- Μέθυσους νά γίνωνται ἐγκρατεῖς.
- Φιλάργυροι νά γίνωνται ἐλεήμονες.
- Ἀσώτους νά ἐπιστρέφουν.
- Ἀγρίους νά γίνωνται ἅγιοι.
- Σκλαβωμένους νά ἐλευθερώνωνται.
- Τήν Ἐκκλησία, θαμμένη στίς κατακόμβες, ν' ἀνασταίνεται.

Εἶδαμε στό παρελθόν, βλέπουμε καί σήμερα. Τότε γιατί ἀμφιβάλλουμε, ὅτι θά δοῦμε καί στό μέλλον;

● Θά δοῦμε νέους, πεθαμένους ἀπ' τά ναρκωτικά, ν' ἀνασταίνωνται.

● Θά δοῦμε φίλους καί γνωστούς, ἀδιάφορους πνευματικά, ν' ἀνασταίνονται καί νά ζωηρεύουν.

● Θά δοῦμε πολλές ἀναστάσεις ἀκόμα. Ἄρκει νά πιστεύουμε.

Ἡ ἐσχατολογική ἀνάστασις

Θά δοῦμε καί τήν τρίτη ἀνάστασι. Εἶναι ἡ ἐσχατολογική.

Σκοντάφτει ἡ λογική τοῦ ἀνθρώπου στό ὅτι θ' ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί. Διότι τά σώματα τῶν πεθαμένων ὄλο καί λιώνουν, κι ἡ ἀνάστασις φαίνεται ν' ἀργῆ.

Θέλεις τώρα τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν;

● Ὁ γεωργός, ὅταν σπέρνῃ τό σπόρο, ἀμέσως θερίζει τόν καρπό; Περιμένει νά περάσῃ χρόνος. Ὁ σπόρος πέφτει στή γῆ, χάνεται, δέν τόν βλέπεις, σαπίζει, διαλύεται. Θαρρεῖς, πῶς δέν θά τόν ξαναδῆς. Μά, νᾶτος! Σέ μερικούς μῆνες τόν ξαναβλέπεις. Γίνεται ἡ ἀνάστασις του. Καί φυτρώνει ὄχι ὅπως τόν ἔσπειρες, γυμνός καί φτωχός, ἀλλά πλούσιος καί ντυμένος. Ὀλόχρυσος στάχυς, γεμᾶτος καρπούς.

● Ὀλόχρυσο, λαμπρό, ἄφθαρτο τό σῶμα θ' ἀναστηθῆ. Αὐτό τό σῶμα, πού τ' ἔσπειρες μέ τήν ταφή στό μνήμα.

● Σπορά εἶναι ὁ θάνατος.

● Θερισμός ἡ ἀνάστασις.

Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου
Ο ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ὅποιος εἶναι εὐσεβής
καὶ ἀγαπάει τὸ Θεό,
νά χαίρεται γιὰ τὸ καλὸ
καὶ λαμπρὸ τοῦτο πανηγύρι.
Ὅποιος εἶναι εὐγενὴς δούλος τοῦ Θεοῦ,
νά περάσει τὸ κατώφλι μὲ χαρὰ
γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ γιορτὴ
τοῦ Κυρίου του.
Ὅποιος ἀγωνίστηκε
στό στάδιο τῆς νηστείας,
νά εἰσπράξει τώρα τὸ βραβεῖο.
Ὅποιος ἀπ' τὴν ἀρχὴ
ἐργάστηκε τὴν ἀρετὴ,
σήμερα θὰ δεχτεῖ τὴ δίκαιη ἀμοιβή.
Ὅποιος ἔφτασε τὴν τρίτη ὥρα,
κι αὐτὸς εὐχαρίστως γίνεται δεκτὸς
στὴ μεγάλη γιορτὴ.

Ὅποιος κατέφτασε τὴν ἕκτη,
κι αὐτὸς ἄς μὴν ἀμφιβάλλει.
Σέ τίποτε δέν θὰ στερήσει
ἀπ' τοὺς ἄλλους.
Ὅποιος καθυστέρησε
καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν ξεκίνησε
τὴν ἐνάτη ὥρα, ἄς μὴ διστάσει.
Καὶ γι' αὐτόν ἡ χαρὰ.
Ὅποιος μόλις πρόλαβε
καὶ μπῆκε τελευταῖα στὸν ἀγῶνα,
δηλαδή τὴν ἐντεκάτη,
κι αὐτὸς ἄς μὴ φοβηθεῖ
γιὰ τὴν ἀργοπορία.
Ἐχει πολλή ἀγάπη ὁ Κύριος.
Γι' αὐτό καὶ δέχεται ὅλους,
καὶ τὸν πρῶτο καὶ τὸν τελευταῖο.
Ἄναπαύει κι αὐτόν,

Πέφτει, ἐξαφανίζεται, λιώνει. Δέν θὰ
τό ξαναδῶ, λές! Θὰ τό ξαναδῆς! Καὶ μά-
λιστα λαμπροφορεμένο.

Ἄνόητος ὁποιος δέν πιστεύει τόσο
χειροπιαστό γεγονός. Ἔτσι λέει ὁ Παῦ-
λος: «Ἄφρον, σὺ ὁ σπείρεις, οὐ ζωοποι-
εῖται ἐάν μὴ ἀποθάνῃ. Καὶ ὁ σπείρεις, οὐ
τό γενήσομενον σπείρεις, ἀλλὰ γυμνὸν
κόκκον, ἢ τύχοι σίτου ἢ τινος τῶν λοιπῶν»
(Α' Κορ. ιε' 36-37).

Λέει σχετικὰ ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Πρό-
τερον δεῖ φθαρῆναι τὸ σπέρμα, καὶ τότε
γενέσθαι γένεσιν. Ὅπως δέ, ὅταν ὁ Θεὸς
τι ποιῇ, λογισμῶν οὐκ ἔστι χρεία. Πῶς
γάρ ἐξ οὐκ ὄντων ἡμᾶς ἐποίησε; Ταῦτα
πρὸς Χριστιανούς λέγω, τοὺς λέγοντας
πεῖθεσθαι Γραφαῖς. Ἐγὼ δέ καὶ ἕτερον
ἐρῶ ἀπὸ λογισμῶν ἀνθρωπίνων. Τῶν ἀν-
θρώπων οἱ μὲν ἐν κακίᾳ διάγουσιν, οἱ δέ
ἐν ἀρετῇ. Ἀλλὰ τῶν ἐν κακίᾳ διατριβό-
ντων πολλοὶ εἰς ἔσχατον γῆρας ἤλθον
εὐπαθοῦντες, τῶν δέ ἐν ἀρετῇ τὰ ἐναντία
ὑπομείναντες. Πότε οὖν τὰ κατ' ἀξίαν ἀ-

πολήσεται ἕκαστος; Ἐν ποίῳ καιρῷ;» (Ε.
Π.Ε. 14,278-280).

Δηλαδή:

Πρῶτα πρέπει νὰ λιώσῃ ὁ σπόρος, κι ἔτσι
θάρθη ἡ ζωογόννησίς του. Ὅταν γενικά ἐν-
εργῆ κατὰ τὸ Θεός, δέν χωρᾶνε οἱ λογισμοί.

Πές μου, πῶς ἀπ' τὸ μηδέν μᾶς ἐφτιαξε;
Κι αὐτὰ βέβαια τὰ λέω σέ χριστιανούς, πού
λένε ὅτι πιστεύουν στὶς Γραφές.

Θὰ πῶ καὶ κάτι ἀκόμα, πού ἀπαιτοῦν ἡ
λογικὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη. Ἄλλοι ἀνθρώποι
ζοῦν μὲ κακία, ἄλλοι μὲ ἀρετὴ. Πολλοὶ ἀπ'
τοὺς κακοὺς καὶ ἀσεβεῖς, φτάσανε σέ βαθεῖα
γεράματα καὶ καλοπέρασαν στή ζωὴ τους.
Κι ἀντίθετα, πολλοὶ ἐνάρετοι, ὑποφέρουν
θλίψεις.

Λοιπόν; Πότε καθένας θὰ πληρωθῇ
ἐπάξια; Σέ ποιά ζωὴ;

Γίνε καὶ σὺ ἓνα χελιδόνι!

Φέρε τὴν ἀνοιξι παντοῦ.

Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἀληθῶς Ἀνέστη!

Ἀρχιμ. Δανυήλ Γ. Ἀεράκης

πού έτρεξε τελευταία ώρα
 κι εκείνον πού κουράστηκε
 απ' τήν αρχή.
 Έλεει κι εκείνον,
 πού μέ μετάνοια ήρθε τελευταίος.
 Άγκαλιάζει κι αυτόν,
 πού έμεινε απ' τήν αρχή πιστός.
 Καί στον ένα προσφέρει και
 στον άλλον δωρίζει τήν αγάπη Του.
 Όλα τά αμείβει:
     και τά καλά έργα
     και τήν καλή προαίρεση.
 Όλα τά τιμάει και τά εκτιμάει:
     και κάθε αγαθή πράξη
     και κάθε αγία πρόθεση.
 Έλατε, λοιπόν, όλοι.
 Μπήτε στη χαρά του Κυρίου μας,
 στο πασχαλινό πανηγύρι.
 Έλατε νά χαρήτε όλοι,
 κι οί πρώτοι κι οί δεύτεροι.
 Φτωχοί και πλούσιοι, χωρίς διάκριση,
 πιαστήτε και χορέψτε
 τό χορό τής Ανάστασης.
 Τί κι αν άλλοι αγωνιστήκατε
 και άλλοι αμελήσατε;
 Όλοι νά τιμήσετε τή σημερινή Ημέρα.
 Τί κι αν άλλοι μπόρεσαν νά νηστεύουν
 κι άλλοι δέν τά κατάφεραν;
 Όλοι καλείστε νά χαρήτε !
 Τό τραπέζι τής αναστάσιμης ζωής
 είναι γεμάτο.
 Όλοι μέ πίστη ας τό χαρήτε.
 Ό Χριστός προσφέρεται
 για όλους και σε όλους.
 Κανένας νά μή στερηθεί
 τήν έλπίδα τής Ανάστασης.
 Στο συμπόσιο τής πασχαλινής πίστης
 όλοι είναι καλεσμένοι.
 Είναι τόσο πλούσια ή αγάπη Του.
 Όλοι έχουν μερίδιο.
 Κανένας δέν είναι πιά φτωχός !
 Όλοι γινόμαστε κληρονόμοι
 τής αιώνιας Βασιλείας.
 Μήν απογοητεύεται κανένας
 για τ' αμαρτήματά του.
 Ό τάφος τής Ανάστασης
 είναι πηγή συγγνώμης.
 Μή σκιάζεται κανένας τό θάνατο.

Λευτερωθήκαμε απ' τά δεσμά του
 μέ τό Σταυρικό θάνατο
 του Σωτήρα μας.
 Παραδόθηκε εκούσια στο θάνατο
 και τον έξαφάνισε.
 Κατέβηκε στον Άδη
 και τον λαφυραγώγησε.
 Τόν άδειασε.
 Ό παμφάγος Άδης κατάπιε
 τή σάρκα του Χριστού,
 μά πικράθηκε και τήν απέβαλε.
 Τό 'χε προφητεύσει ο Ήσαϊας,
 λέγοντας:
 Ό Άδης συνάντησε κάτω τό Χριστό
 και φαρμακώθηκε. Φαρμακώθηκε ο
 Άδης, άφου καταργήθηκε.
 Φαρμακώθηκε, άφου τήν έπαθε.
 Φαρμακώθηκε, άφου νεκρώθηκε.
 Φαρμακώθηκε, άφου ξεθροιάστηκε.
 Φαρμακώθηκε, άφου αιχμαλωτίστηκε.
 Έλαβε σωμα (θνητό) και έπεσε σε Θεό.
 Έλαβε γήινο σωμα
 και έπεσε στον Ουράνιο Θεό.
 Έλαβε αυτό πού έβλεπε και κατέπεσε
 απ' εκείνο πού δέν έβλεπε.
 Θάνατε, ποϋ είναι τό κεντρί σου πλέον;
 Άδη, ποϋ είναι ή νίκη σου;
 Άνέστη ο Χριστός,
 και σύ, Άδη, κατατροπώθηκες.
 Άνέστη ο Χριστός,
 και κατακρημνίστηκαν οί δαίμονες.
 Άνέστη ο Χριστός
 κι οί Άγγελοι σκιρτούν από χαρά.
 Χριστός Άνέστη !
 Η ζωή πιά κυριαρχεί, πάει ο θάνατος.
 Χριστός Άνέστη !
 Οί νεκροί θ' αναστηθούν.
 Άναστήθηκε απ' τους νεκρούς ο Χριστός.
 Έγινε ή αρχή.
 Όλοι οί κεκοιμημένοι θά ξυπνήσουν.
 Στον Άναστημένο Χριστό,
 σ' Αυτόν ανήκει ή δόξα και ή έξουσία
 στους άπέραντους αιώνες.
 Άμήν.

(Άπόδοση στην άπλοελληνική Δ.Γ.Α.)

Ἀπό τόν ὕμνο τῆς Ἀναστάσεως

ΙΕ' Κεφάλαιο Α' Κορινθίους

12 Ἄν κηρύττουμε, ὅτι ὁ Χριστός ἔχει ἀναστηθῆ ἐκ νεκρῶν, πῶς μερικοὶ λένε, ὅτι δέν ὑπάρχει ἀνάστασις νεκρῶν;

13 Ἄν δέν ὑπάρχη ἀνάστασις νεκρῶν, τότε οὔτε κι ὁ Χριστός ἔχει ἀναστηθῆ.

14 Ἄν ὁ Χριστός δέν ἔχη ἀναστηθῆ, τότε μάταιο εἶναι τό κήρυγμά μας, περιττή εἶναι κι ἡ πίστις σας.

15 Κι ἂν εἶναι ἔτσι, καταντᾶμε ψευδομάρτυρες ὡς πρὸς τό Θεό. Ἀνέστησε τό Χριστό, πού ὅμως λένε, ὅτι δέν τόν ἀνέστησε!

16 Ἄν οἱ νεκροὶ δέν ἀνασταίνωνται, τότε οὔτε ὁ Χριστός ἀναστήθηκε.

17 Ἄν ὁ Χριστός δέν ἀναστήθηκε, καμμιά ἀξία δέν ἔχει ἡ πίστις σας. Κι ἄρα εἶστε ἀκόμα βουτηγμένοι στίς ἀμαρτίες, χωρίς δυνατότητα λυτρώσεως.

18 Ἄρα καί ὅσοι κοιμήθηκαν (πέθαναν) μέ πίστι στό Χριστό, καταδικάσθηκαν στήν ἀπώλεια.

19 Ἄν πιστέψαμε στό Χριστό μόνο γιά τούτη τή ζωή, τότε εἴμαστε τά μεγαλύτερα κοροῖδα. Καί στερούμαστε τίς κοσμικές ἀπολαύσεις αὐτῆς τῆς ζωῆς, ἀλλά καί βασιλιζόμαστε γιά τήν πίστι μας στό Χριστό.

20 Δέν εἶναι ὅμως ἔτσι. Εἴμαστε τώρα βέβαιοι, ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν. Μπροστάρης Ἐκεῖνος. Πίσω Του ἀκολουθοῦν ὅλοι οἱ κεκοιμημένοι...

30 Ἄν δέν ἀνασταίνωνται οἱ νεκροί, τότε γιατί θέτουμε σέ κίνδυνο τή ζωή μας;

31 Καθημερινά ζῶ σάν ἐτοιμοθάνατος. Ἀντιμετωπίζω τό θάνατο. Σᾶς βεβαιώνω μ' ὅλη τήν οἰκειότητα σέ σᾶς, πούστε τό ἔργο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας.

32 Ἄν θηριομάχησα στήν Ἐφεσο γιά ἀνθρώπινους λόγους, κι ὄχι γιά τό Θεό καί τήν ἐλπίδα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, τότε ποιό τό ὄφελός μου; Ἄν οἱ νεκροὶ δέν ἀνασταίνωνται, τότε ἄς φᾶμε, ἄς πιοῦμε κι ἄς γλεντήσουμε. Ἐτσι κι ἔτσι αὔριο πεθαίνουμε κι ὕστερα δέν ὑπάρχει τίποτε.

33 Μή παρασύρεστε ἀπό πλάνες! Οἱ κακές συναναστροφές διαφθείρουν τούς καλούς χαρακτήρες.

34 Ἀφυπνιστῆτε τελείως καί μὴν ἐκτρέπεστε. Μερικοὶ ἔχουν ἄγνοια τοῦ Θεοῦ. Σᾶς τό λέω γιά νά ντραπῆτε.

35 Θά πῆ κάποιος: Πῶς ζωοποιοῦνται οἱ νεκροί; Μὲ ποιό σῶμα ἀνασταίνονται;

36 Ἀνόητε! Ἄν ὁ σπόρος δέν πεθάνη καί δέν σαπίση, δέν ξαναζωντανεύει.

37 Αὐτό πού σπέρνεις, δέν εἶναι ὁμοιο μ' ἐκεῖνο πού θά προκύψη τήν ἀνοιξι μέ τή βλάστησι. Αὐτό πού σπέρνεις εἶναι ἕνας γυμνός κόκκος σταριοῦ ἢ ὁποιοῦ ἄλλου φυτοῦ, πού τυχαίνει νά σπείρης.

38 Ὁ δέ Θεός δίνει στό σπόρο πού ἀνασταίνεται σῶμα, ὅπως Ἐκεῖνος θέλησε. Καί σέ κάθε εἶδος ἀπ' τούς σπόρους δίνει ἰδιαίτερο σῶμα....

42 Ἐτσι θά συμβῆ καί μέ τήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν. Σάν ἄλλος σπόρος τό νεκρό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου σπέρνεται. Σπέρνεται φθαρτό, ἀλλ' ἀνασταίνεται ἀφθαρτο.

43 Σπέρνεται ἄδοξο. Ἀνασταίνεται ἔνδοξο. Σπέρνεται ἀνίσχυρο. Ἀνασταίνεται δυνατό....

49 Ὅπως ντυθήκαμε τή στολή τοῦ γήινου ἀνθρώπου, τή φθαρτή καί θνητή, ἔτσι θά φορέσουμε καί τή στολή τοῦ ἐπουρανίου, τήν ἀφθαρτή κι ἀθάνατη....

54 Ὅταν τό φθαρτό αὐτό σῶμα ντυθῆ τή στολή τῆς ἀφθαρσίας καί τό θνητό σῶμα ντυθῆ τή στολή τῆς ἀθανασίας, τότε θά πραγματοποιηθῆ ὁ λόγος τῆς Γραφῆς: Καταβροχθίστηκε μιά γιά πάντα ὁ θάνατος.

55 Θάνατε, πού εἶναι τό κεντρί σου (τό φαρμάκι σου); Ἄδη, πού εἶναι ἡ νίκη σου;

56 Τό κεντρί τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἀμαρτία. Κι ἡ ἰσχύς τῆς ἀμαρτίας εἶναι ἀπ' τήν παράβασι τοῦ νόμου.

57 Ἄς εὐχαριστοῦμε τό Θεό, πού δίνει σέ μᾶς τή νίκη διά μέσου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

58 Ὡστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, νᾶστε στερεοί στήν πίστι κι ἀμετακίνητοι. Μὲ ζῆλο νά ἐργάζεστε τό ἔργο τοῦ Κυρίου. Καί νά ξέρετε, ὅτι ὁ κόπος σας γιά τόν Κύριο καί μέ τόν Κύριο δέν πάει χαμένος.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Λειτουργία ἢ κακουργία; Λειτουργία ἢ ἀπεργία;

Φαίνεται νά μήν ἔχη σχέσι μέ λειτουργικό ζήτημα τό παρόν κείμενο. Κι ὁμως! Στή στήλη αὐτή οὐσιαστικά ἀνήκει. Καί διότι ἀφορᾷ σέ κάποια **λειτουργία**, πολύ μάλιστα πιά δύσκολη ἀπ' τήν τυπική τέλεσι μιᾶς θείας Λειτουργίας, ἀλλά καί διότι ἄμεση σχέσι ἔχουν οἱ λειτουργοί τῆς Ἐκκλησίας, καί μάλιστα οἱ ἐντεταλμένοι **ἐξομολόγοι** κληρικοί, οἱ «**πρεσβύτεροι τῆς μετανοίας**».

• Τί θά λέγατε γιά παπᾶ, πού πρέπει ὅπωςδήποτε νά τελέση τή θ. Λειτουργία κι ἐκεῖνος πεισματικά **ἀρνεῖται** ν' ἀνοίξῃ τήν ὠραία πύλη καί νά βάλῃ «**Εὐλογητός**»; Ὅταν δέ τόν ρωτᾶνε, γιατί δέν λειτουργεῖ, ἀπαντᾷ: «**Γιατί ἔτσι μοῦ γουστᾶρει!**»!

Ἔτσι «**γουστᾶρει**» στά περισσότερα **ἀντρούγνα** κι ἀρνοῦνται πεισματικά νά λειτουργήσουν τό **μυστήριο τῆς ζωῆς**. Ἀπό συμφώνου ἄντρας καί γυναῖκα ἀποφεύγουν τήν **παιδοποιΐα**. Καί γιά ν' ἀποφεύγουν τήν τεκνογονία, καταφεύγουν σέ δεκάδες **ἀνόμαλους** τρόπους. Κάνουν ὅ,τι πιά αἰσχροῦ, ἀρκεῖ νά μήν ἔρθουν παιδιά!

Γιατί ὁ «παπᾶς», πού θ' ἀπέφευγε πεισματικά τήν τέλεσι θ. Λειτουργίας εἶναι ὑπόλογος, καί τ' ἀντρούγνα πού ἐγωιστικά πᾶνε κόντρα στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀμνηστεύονται ἀπ' τοὺς περισσότερους δυστυχῶς «**πνευματικούς**»;

• Τί θά λέγατε γιά τόν παπᾶ, πού ἄρχισε μέν τή θ. Λειτουργία, ἔφτασε στό κορυφαῖο σημεῖο τῆς μεταβολῆς τοῦ κρασιοῦ καί τοῦ ψωμοῦ σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ, ἀλλ' ὕστερα **διακόπτει βίαια** τή θεία Λειτουργία, τό δέ ζωντανό θεανθρώπινο περιεχόμενο τοῦ ἁγίου Ποτηρίου τό πετάει στά σκουπίδια ἢ στόν **ὑπόνομο**;

Ἀνατριχιάζετε καί μέ τή σκέψι, ὅτι θά ὑπάρξῃ τέτοιος λειτουργός. Κι ὁμως ὑπάρχει! Κι ὄχι μονάχα ἓνας, ἀλλά μυριάδες. Πρόκειται γιά τά ἀντρούγνα, πού εὐλογήθηκαν στή σύλληψι τοῦ μεγάλου θαύματος τῆς παιδοποιΐας, ἀλλά ξαφνικά ἀποφάσισαν νά **διακόψουν** τή λειτουργία τῆς τεκνογονίας. Καί τήν διακόπτουν βίαια. Τήν ψυχοσωματική ὑπαρξί, πού βρίσκεται στή θαυμαστή **φάτνη τῆς κυοφορῶσας μήτρας**, τήν παραδίνουν ἐν ψυχρῶ γιά σφαγιασμό. Πληρώνουν τόν **ἐγκληματία ἐκτροωσιολόγο** νά τοὺς διακόψῃ τήν κύησι, νά πολτοποιήσῃ τό ζωντανό ἀθῶο πλασματάκι καί νά τό πετάξῃ στά σκουπίδια καί στόν ὑπόνομο!

Γιατί ὁ «παπᾶς», πού θά διέκοπτε βίαια θεία Λειτουργία καί θά πετοῦσε τό περιεχόμενο τοῦ ἁγίου Ποτηρίου στόν ὑπόνομο, εἶναι καθαιρετέος, καί τ' ἀντρούγνα, πού τόν μικρό κυοφορούμενο Χριστό πετᾶνε σφαγμένο στόν ὑπόνομο, τά ἀμνηστεύουμε καί τά δικαιολογοῦμε;

Καί στήν ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας καί στήν ἐκτροωσι αἰτία εἶναι ἡ **φιλαντία**. Ἡ καλοπέρασις φράσσει τό δρόμο στήν ἀγάπη καί πρὸς τοὺς γέροντες γονεῖς καί πρὸς τά παιδιά. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «**Πάντες ἴσασιν ὡς οἱ τούτω κατεχόμενοι τῶ νοσήματι, καί γῆρας βαρύνονται πατρός, τό τε γλυκύ καί πᾶσιν ἐπέραστον, τό παῖδας ἔχειν, βαρὺ καί ἐπαχθές εἶναι νομίζουσι. Πολλοὶ γοῦν καί ἀτοκίαν διὰ τοῦτο ὠνήσαντο, καί τήν φύσιν ἐπήρωσαν, οὐκ ἀνελόντες τεχθέντας τοὺς παῖδας, ἀλλά μηδέ φῦναι τήν ἀρχὴν συγχωρήσαντες**» (Ε.Π.Ε. 10,272-274). Μετάφρασις: Ὅλοι ξέρον, ὅτι ὅσοι εἶναι κυριευμένοι ἀπ' τό πάθος τῆς φιλαργυρίας καί φιλαντίας, θεωροῦν βάρος τά γερατεία τοῦ πατέρα τους. Ἀκόμα καί τό γλυκύτατο καί περιπόθη-

το πρᾶγμα, ὅπως εἶναι τὰ παιδιά, τό θεωροῦν βάρος καί δυσβάσταχτο φορτίο. Πολλοί μάλιστα προτιμοῦν τήν ἀτεκνία. Ἐμποδίζουν τή φύσι. Ὅχι μόνο φονεύουν παιδιά, πού γεννήθηκαν, ἀλλά καί ἐμποδίζουν νάρθουν παιδια στή ζωή.

Καί στήν ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας καί στήν ἔκτρωσι δέν ἔχουμε ἀπλῶς **ἀμαρτία**. Ἐχουμε **ἄρνησι** τοῦ Θεοῦ! Δέν ἔχουμε ἀμαρτήματα **παραλογισμοῦ**, πού βρῖσκουν τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἐχουμε ἀμαρτήματα **ὑπολογισμοῦ**, πού ἐμποδίζουν τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νά ἐνεργήση.

- Πόσοι ἐξοργίζονται γιά τό ὅτι κάθε χρόνο στήν Ἑλλάδα **τρακόσιες χιλιάδες βρέφη** ἐμποδίζονται μέ φρικαλέο τρόπο νά ζήσουν; Γιατί γιορτάζουμε τήν Ἀνάστασι, ἀφοῦ λέμε σέ 300.000 παιδιά: «**Δέν θά ἀναστηθῆτε! Εἶναι ἀνάγκη νά σφαχτῆτε!**»;

- Θά ὑπῆρχε τόσο διαδεδομένο τό φαινόμενο τῆς ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας, ἄν δέν ὑπῆρχε... **ἐξομολογητική κάλυψις**; «Ἐγώ -ἔλεγε γελώντας ἕνας παπᾶς, πού μάλιστα ἔχει κατά καιρούς καταλάβει σπουδαῖες θέσεις- δέν εἶμαι κουζουλός σάν τόν πατέρα μου, πού ἔκανε ἔντεκα παιδιά! Ἐμένα μουῦδωσε μυαλό ὁ Θεός. Προγραμματίσα τήν οἰκογένεια. Ἐκανα δυό παιδιά, νά τά μορφώσω· νά τούς δώσω ὅσο πιό πολλά!».

- Ὁ ἄλλος **«πνευματικός»**, θαυμαζόμενος κι ὡς «γέροντας», δικαιολογεῖ τήν ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας κι ἐπιτρέπει τή θεία Κοινωνία σέ ἀντρόγυνα, πού προκλητικά τσαλαπατοῦν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

- Γιά τόν **ἐξομολογούμενο** χριστιανό ἰσχύει τό παρακάτω σχῆμα:

- Ἄλλο **«ἀμαρτάνω καί θρηνώ γιά τήν πτώσι μου»!**

- Ἄλλο **«ἔτσι μ' ἄρέσει, γιατί δέν θεωρῶ ἀμαρτία τήν ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας»!** Τό ἕνα λέγεται **μετάνοια**, τό ἄλλο λέγεται **ἀσέβεια!**

- Γιά τόν **ἐξομολόγο** ἰσχύει τό παρακάτω σχῆμα:

- Ἄλλο νά λέω: **«Παιδιά μου, ἀγωνιστῆτε. Κι ἔχει ὁ Θεός! Παρακαλέστε καί σεῖς, θά παρακαλέσω κι ἐγώ τό Θεό νά σᾶς δώση περισσότερη πίστι, ὥστε νά φύγουν οἱ λογισμοί καί νά παραδοθῆτε ὀλοτέλα στό θέλημά Του».**

- Ἄλλο νά λέω: **«Τί νά κάνουμε, παιδιά; Στήν ἐποχή μας δέν γίνονται μερικά πράγματα. Ἄλλωστε ἔδωσε καί μυαλό ὁ Θεός νά ρυθμίζετε τήν τεκνογονία...»!**

Τό ἕνα φανερόνει **πατέρα**, τό ἄλλο **συμβιβαστή ἀτιμίας καί εὐσεβείας!**

- Ὁ πνευματικός δέν ρομποτοποιεῖ τήν τεκνογονία. Δέν μιλάει ποτέ γιά τό **πόσα παιδιά** θά κάνη τό ἀντρόγυνο. Αὐτό οὔτε ὁ ἴδιος ὁ ἐξομολόγος τό ξέρει, οὔτε τό ἀντρόγυνο ἐπιτρέπεται νά τό ρυθμίζη. Αὐτό μόνο ὁ Θεός τό γνωρίζει.

Ἡ τεκνογονία δέν εἶναι ἀριθμητική. Εἶναι **φυσική ζωή**. Ὁ Χριστός ἦρθε νά μᾶς πάρη ἀπ' τό **παρά φύσιν**, νά μᾶς ὀδηγήσῃ στό **κατά φύσιν** καί νά μᾶς ἀνεβάσῃ στό **ὑπέρ φύσιν**. Ἡ τεκνογονία εἶναι τό κατά φύσιν. Ἡ ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας εἶναι τό παρά φύσιν. Ἡ ἐγκράτεια μέσα στό γάμο καί ἡ **ισόβια παρθεσία** εἶναι τό ὑπέρ φύσιν.

- Δέν βάζει ὁ Θεός στούς ὤμους τῶν πιστῶν Του δούλων φορτία δυσβάστακτα. Καλεῖ στή **φυσική συζυγία**. Ἄν ἀπ' τή φυσική συζυγία προέλθῃ καρπός, τό παιδί, αὐτό δέν εἶναι ἀπλῶς **εὐλογία**. Εἶναι καί ἐμπιστοσύνη στήν **πρόνοια** τοῦ Θεοῦ.

- Ὁ **φυσικός νόμος** γιά τό ἀντρόγυνο εἶναι νά συνέρχωνται σωστά καί κανονικά.

- Ὁ **κατά χάριν ἀγώνας** γιά τό ἀντρόγυνο εἶναι ἡ ἐγκράτεια, μέ κοινή συμφωνία, κατά τό: «Μή ἀποστερεῖτε ἀλλήλους, εἰ μή τι ἄν ἐκ συμφώνου πρός καιρόν, ἵνα σχολάζητε τῇ νηστεία καί τῇ προσευχῇ καί πάλιν ἐπί τό αὐτό συνέρχησθε» (Α΄ Κορ. ζ' 5).

- Χάρισμα κι ὁ γάμος, ἀρκεῖ νά ὑπάρχῃ τό **σύν**. Ὁλοκληρώσις τῶν σχέσεων.

- Χάρισμα κι ἡ παρθεσία, ἀρκεῖ νά ὑπάρχῃ τό **ἀπό**. Ἀποχή ἀπό κάθε σαρκική πρᾶξι.

Γνωριμία με τὸν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἡ ἀγάπη αἰώνια

Α΄ Κορ. ιγ΄ 5-13

Λύσις ὄλων τῶν προβλημάτων (στ. 5-7)

Ἡ ἐν εἶναι φίλαυτη καὶ ἰδιοτελής ἡ ἀγάπη. «Ἡ ἀγάπη οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς» (στ. 5). Σ' ἄλλο σημεῖο τῆς Ἐπιστολῆς (10ο κεφ.), ἐκεῖ, πού ὁ Παῦλος ζητάει ὄχι ἀπλῶς δικαιοσύνη, ἀλλὰ θυσία δικαιωμάτων, λέει τὰ σχετικά. Κορυφαία Παύλειος διατύπωσις: «**Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος**» (Α΄ Κορ. ι΄ 24). Τό δικό του συμφέρον κρύβεται στό συμφέρον τοῦ ἄλλου.

Ἐπαναστατικότερος κοινωνικός λόγος εἶναι αὐτός: «Ἡ ἀγάπη οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς» (στ. 5). Ἡ ἀγάπη δέν κλέβει προσφέρει στόν ἄλλον. Ἡ ἀγάπη δέν σκοτῶνει θυσιάζεται γιά τόν ἄλλον.

- Δέν θυμώνει. «Ἡ ἀγάπη οὐ παροξύνεται» (στ. 5). Ἐξάπτεται κανεὶς καὶ θυμώνει, διότι θίγεται τὸ «ἐγώ» του, διότι νομίζει ὅτι ἀδικεῖται, διότι θέλει ν' ἀπαντήσῃ στήν ὕβρι τοῦ ἄλλου. Ὅταν ἀκολουθήσῃ τῆ σταυρωμένη Ἁγάπη, τότε ἔχει τὴν ἀγία ἀπάθεια καὶ τὴν ἀγία συμπάθεια.

- Δέν μνησικακεῖ. «Ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακόν» (στ. 5). Ἡ θύμισις τῶν ἀπείρων δωρεῶν τοῦ Θεοῦ δέν ἀφήνει περιθώριο στόν πιστό νά θυμᾶται τὰ ἐλάχιστα «κακά», πού δοκιμάζει ἀπὸ ἄλλους. Γνωρίζει, ὅτι ἐκεῖνος ἔχει περισσότερο ἀδικήσῃ τόν ἑαυτό του.

Δέν πλήττεται ἡ ἀγαπῶσα καρδιά ἀπὸ τὴ μανία τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐκδικήσεως.

- Δέν χαιρεκακεῖ. Συμμετέχει στή χαρά τοῦ ἄλλου. «Οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συχαίρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ» (στ. 6). Ὁ φθόνος κάνει τόν ἄνθρωπο νά ἠδονίζεται μέ τὴν ἀποτυχία τοῦ ἄλλου. Ἡ ἀγάπη ξέρει καὶ τὸ «κλαίειν μετὰ κλαιόντων», καὶ τὸ «χαίρειν μετὰ χαιρόντων». Δυσκολώτερο τὸ δεύτερο τοῦ πρώτου.

- Λύνει ὄλα τὰ προβλήματα. «Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει» (στ. 7). Ὅλοι χωρᾶνε κάτω ἀπ' τὴν ἀγάπη. Ἄν οἱ ἄνθρωποι ὄλης τῆς οἰκουμένης εἶχαν χαράξει βαθειά στήν καρδιά τους τὰ πέντε γράματα **Α-Γ-Α-Π-Η**, οὔτε δικαστήρια θά ὑπῆρχαν, οὔτε πόλεμοι θά καταμάτωναν τὴ γῆ, οὔτε ἀδικίες θά πλήγωναν τίς διαπροσωπικές σχέσεις, οὔτε θά χρειάζομασταν τόσους νόμους, οὔτε θά ἐπικρατοῦσε φόβος.

- Δέν ἀπελπίζεται. «Ἡ ἀγάπη πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει» (στ. 7). Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ καρδιά τοῦ Θεοῦ. Ὁ συντονισμένος μέ τοὺς χτύπους αὐτῆς τῆς καρδιάς, γιατί ν' ἀπελπίζεται; Πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα κρύβεται ὁ ἥλιος. Πίσω ἀπὸ κάθε δοκιμασία κρύβεται ἕνα λαμπερό δῶρο τοῦ Θεοῦ.

Ἐνεργεῖς κατὶ ἀπὸ ἀγνή ἀγάπη; Δέν βλέπετε ἄμεσα τὰ ἀποτελέσματα; Μὴν ἀπογοπεύεσαι. Ἡ ἀγάπη κάποτε θά κάνῃ τὸ θαῦμα τῆς.

Τελεία καὶ αἰώνια (στ. 8-10)

Ἡ ἀγάπη δέν ἔχει ποιοτική μόνο ὑπεροχή. Ἐχει καὶ χρονική. Εἶναι τὸ Α καὶ τὸ Ω. Τὸ Ἄλφα, πού δέν ἔχει ἀρχή, ἀφοῦ ὁ Ἄναρχος Θεός ὑπάρχει ὡς ἀγάπη («Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστίν» -Α΄ Ἰωάν. γ΄ 7). Εἶναι τὸ Ὁμέγα, πού δέν ἔχει τέλος. Ἡ ἀγάπη δέν πεθαίνει ποτέ. Ὅλα καταργοῦνται, ἀκόμα καὶ οἱ ἀρετές. Ἡ ἀγάπη ποτέ δέν καταργεῖται. Παραμένει στήν ἀτέλειωτη αἰωνιότητα.

«Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει. Εἴτε δὲ προφητεῖαι, καταργηθήσονται· εἴτε γλῶσσαι, παύσονται· εἴτε γινώσκουμεν καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν· ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται» (στ. 8-10). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ἡ ἀγάπη ποτέ δέν θά παύσῃ νά

ὑπάρχει. Οἱ προφητεῖες θά καταργηθοῦν. Οἱ γλωσσες θά παύσουν. Ἡ γνώσις θά καταργηθῆ. Ἐν μέρει δέ τώρα γνωρίζουμε, καί ἐν μέρει προφητεύουμε. Ὅταν δέ ἔλθῃ τό τέλειο, τότε τό μερικό θά καταργηθῆ, ἀφοῦ θά ἔλθῃ ἡ τελεία γνώσις».

● Ἡ ἀγάπη στή γῆ κουράζεται. Στόν οὐρανό ἀναπαύεται. Ἡ ἀγάπη δέν συνταξιοδοτεῖται. Δέν παίρνει ἄδεια. Δέν γνωρίζει ὠράριο.

Καί ὅταν συνοδεύῃ τό διάκονό της γιά τήν αἰώνιο ζωή, δέν τόν ἀφήνει. Παραμένει. Γίνεται θερμότερο φίλτρο, ἀφοῦ μ' ἄλλη δύναμι συνδέει τόν ἄνθρωπο μέ τό Θεό καί μέ τόν παράδεισο. «Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει» (στ. 8).

Μπορεῖ ὁ Χριστός νά μὴν ἀγαπᾷ; Κι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀληθινῆς, τῆς ἐγχριστωμένης ἀγάπης, δέν μπορεῖ νά ξεκολλήσῃ ἀπ' τή διακονία τῆς ἀγάπης.

● Τό προφητικό χάρισμα θά καταργηθῆ. Τό ἴδιο καί ἡ γλωσσολαλία, ἀκόμα καί ἡ ἱεραποστολική γλωσσομάθεια. Τό ἴδιο καί ἡ γνώσις ἡ θρησκευτική θά καταργηθῆ. «Εἴτε δέ προφητεῖαι, καταργηθήσονται· εἴτε γλωσσαι, παύσονται· εἴτε γνώσις καταργηθήσεται» (στ. 8).

Ἄνάγκη προφητείας ἔχουμε τώρα, σέ τούτη τή ζωή. Διδασκόμεθα καί πειθόμεθα. Ὅπως οἱ πρό Χριστοῦ προφητεῖες καταργήθηκαν, ἀφοῦ ὁ προφητευόμενος ἦρθε, ὁ Μεσσίας, ἔτσι καί ἡ μετά Χριστόν προφητεία δέν θά χρειάζεται, ἀφοῦ θά βλέπουμε τά πάντα.

Ἡ ἀγάπη ὅμως δέν θά καταργηθῆ. Τότε θά ζοῦμε τήν τελεία ἀγάπη.

Ὡς πρός τή γνώσι, πού μέ τό φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ὅλο καί αὐξάνει, δέν θά καταργηθῆ, ὅπως ἡ προφητεία ἢ καί ἡ ἐλπίδα. Θά καταργηθῆ ὡς ἀτελής. Θά γίνῃ τελεία. Θά καταργηθῆ ὡς μερική. Θά γίνῃ ὀλόκληρη. Ὅταν ἔχουμε τό πλήρωμα, τί χρειαζόμαστε τό μέρος; «Ἐκ μέρους δέ γινώσκουμε καί ἐκ μέρους προφητεύουμε· ὅταν δέ ἔλθῃ τό τέλειον, τότε τό ἐκ μέρους καταργηθήσεται» (στ. 9-10).

Θαμπός καθρέφτης (στ. 11-12)

Στή συνέχεια χρησιμοποιεῖ ὁ Παῦλος τήν εἰκόνα μέ τόν καθρέφτη, πού τήν ἐποχή ἐκείνη ἦταν λεῖα μεταλλική ἐπιφάνεια. Ἀλλά πρῖν ἀπ' τόν καθρέφτη χρησιμοποιεῖ τό παράδειγμα τοῦ παιδιοῦ, πού μεγαλώνει καί γίνεται

ἄνδρας: «Ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην ὅτε δέ γέγονα ἀνὴρ, κατήργηκα τά τοῦ νηπίου. Βλέπομεν γάρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δέ πρόσωπον πρός πρόσωπον. Ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δέ ἐπιγνώσομαι καθὼς καί ἐπεγνώσθην» (στ. 11-12). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ὅταν ἤμουν παιδί, σάν παιδί μιλοῦσα, σάν παιδί σκεπτόμουν, σάν παιδί συλλογιζόμουν. Ἀλλ' ὅταν ἔγινα ἄντρας, κατήργησα τά παιδικά. Τώρα, δηλαδή, βλέπουμε σάν μέσα ἀπό μεταλλικό καθρέφτη, ἀμυδρά, ἐνῶ τότε θά γνωρίσω πρόσωπο μέ πρόσωπο. Τώρα γνωρίζω ἐν μέρει, ἐνῶ τότε θά γνωρίσω πλήρως, ὅπως καί ἔχω γνωρισθῆ πλήρως ἀπό τό Θεό.

● Διαφορετικά μιλάει κανεῖς στό παιδί, διαφορετικά στόν ὄριμο ἄνδρα. Ἡ παρούσα ζωή παρουσιάζεται ὡς νηπιώδης. Ἡ ὠρίμανσις γίνεται στό πνευματικό πεδίο μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ καί μέ τόν προσωπικό ἀγῶνα. Ἀλλά καί πάλι, τά ὅσα ζοῦμε ἐδῶ, ἔστω καί ὡς ἅγιοι, καί τά ὅσα γνωρίζουμε ἐδῶ, ἔστω καί ὡς φωτισμένοι θεολόγοι, εἶναι σέ νηπιακή κατάστασι ἐν συγκρίσει πρός ὅσα θά ζοῦμε ἐκεῖ.

● Τό ἴδιο καί μέ τή θέα Θεοῦ καί οὐρανίων πραγμάτων. Τώρα τά βλέπουμε ἀμυδρῶς, «δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δέ πρόσωπον πρός πρόσωπον. Ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δέ ἐπιγνώσομαι καθὼς καί ἐπεγνώσθην» (στ. 11-12).

□ Βλέπουμε, ἀλλά θαμπά.

□ Βλέπουμε, ἀλλά μέ μικρή ὄρατότητα.

□ Βλέπουμε ἀνάλογα μέ τήν κάθαρσι.

□ Βλέπουμε, ὅτι εἶναι, ὅχι πῶς εἶναι ὁ Θεός.

□ Βλέπουμε ὅσα Ἐκεῖνος μᾶς ἀποκαλύπτει.

□ Βλέπουμε σάν νᾶμαστε στήν πρωταυγή ἢ στό τέλος τοῦ ἡλιοβασιλέματος.

● Ὅσα μᾶς χρειάζονται γιά τήν πίστι καί τή σωτηρία μας, τά γνωρίζουμε. Ἀλλωστε πάντοτε ἰσχύει τό «καθὼς ἡδύναντο ἀκούειν» (Μάρκ. δ' 33). Ὁ ἄνθρωπος, καί ὁ χριστιανός, καί ὁ καθαρμένος, ἔχει περιορισμένη τήν προσηπτική ἰκανότητα, ἐν συγκρίσει πρός ἐκείνη πού θά ἔχῃ, ὅταν βρεθῆ ἐκτός χρόνου καί χώρου, ἐκτός τοῦ «σκίνους τοῦ σώματος».

Δέν ἀγνοοῦμε τό Θεό, ἀλλά καί δέν Τόν γνωρίζουμε ὅπως Ἐκεῖνος μᾶς γνωρίζει. «Ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δέ ἐπιγνώσομαι καθὼς καί ἐπεγνώσθην» (στ. 12).

Μείζων ἡ ἀγάπη (στ. 13)

Γιατί, λοιπόν, τόση προσπάθεια για όσα καταργούνται και τόση αδιαφορία για τα μένοντα και αιώνια; Και σήμερα είναι πολύ χειρότερη η κατάσταση. Οί άνθρωποι δέν επιζητούν πνευματικά χαρίσματα. Ἐπιζητούν υλικά πράγματα και σαρκικές απολαύσεις. Κυνηγούν τα ρέοντα και κλείνουν τα μάτια τους στα μένοντα.

Κι επειδή έχουν και κάποιο θρησκευτικό κέντρισμα μέσα τους, ασχολούνται με τη θρησκευτική περιέργεια, όχι με την πνευματική ενέργεια. Π.χ. δέν θαυμάζουν τό διδακτικό χάρισμα. Τρέχουν, όπου ακούσουν θαυματουργικά χαρίσματα, αληθινά ή ψεύτικα, ή ύποπτα. Δέν ζηλεύουν τό χάρισμα της διακονίας. Ψάχνουν για χαρίσματα προορατικά, μόνο και μόνο, για να ίκανοποιήσουν την περιέργειά τους. Οί ίδιοι, πού τρέχουν σε δήθεν «προορατικούς γέροντες», οί ίδιοι πιθανόν να τρέχουν και στις «χαριτορρίχτριες» και στα «μέντιουμ» και στους «αστρολόγους».

Ἄν ὁ Παῦλος οὐσιαστικά παραμερίζει τά καταργούμενα χαρίσματα, για να προβάλλη την αγάπη, τί θά έπρατε σήμερα; Θά καταργούσε τελείως όχι άπλως τά καταργούμενα, αλλά τό μαγικό τρόπο θρησκευτικής ζωής και θά καλοῦσε σε έπιστράτευσι αγάπης.

Ἡ αγάπη είναι «μείζων τῶν έντολῶν» (Μαθ. κβ' 35. Μάρκ. ιβ' 31). Μεγαλύτερη και από την πίστι και από την έλπίδα. «Νυνί δέ μείνει πίστις, έλπίς, αγάπη, τά τρία ταῦτα μείζων δέ τούτων ή αγάπη» (στ. 13). Ἐπίδοσις στην άπλοελληνική: «Γιά τώρα δέ ίσχύουν ή πίστις, ή έλπίδα και ή αγάπη, αυτά τά τρία. Ἐπίδοσις δέ ανώτερη είναι ή αγάπη.

Πίστις- έλπίδα -Ἀγάπη (στ. 13)

- Τί είναι ή πίστις; «Ἐπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος οὐ βλεπομένων» (Ἐβρ. ια' 1). Ὄταν τά πιστευόμενα σε τούτη τη ζωή, στην αιωνιότητα τά βλέπουμε, και όταν τά έλπιζόμενα στην παρούσα, τά απολαμβάνουμε στη μέλλουσα, τότε εκεί δέν θά μᾶς χρειάζονται οὔτε ή πίστις οὔτε ή έλπίδα.

Ὁ ρόλος της αγάπης, της **μοναχοκόρης** πλέον στη βασιλεία τῶν οὐρανῶν, συνεχίζεται και αὐξάνει.

- Ἡ αγάπη πρώτη. Ἡ αγάπη αναγκαία. Ἡ αγάπη σύνδεσμος ὄλων. Ἡ αγάπη συνοδός

στο θάνατο. Ἡ αγάπη κρίκος τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ αγάπη τρόπος θείας ζωής.

Πῶς είναι δυνατόν να παρίδουμε την αγάπη; Είναι εύκολη ή αγάπη;

Ἄν είναι δρόμος, «καθ' υπερβολήν ὁδός», απαιτεῖ βάδισμα, πορεία, κόπο, τρέξιμο, ιδρώτα, ασταμάτητο κυνηγητό. Ὅλα ὅμως ἀξίζουν για την αγάπη.

- Ἡ αγάπη είναι δρόμος για ὄλους, ἀφοῦ ὁ Χριστός, ή ὁδός, είναι για ὄλους. Δέν είναι ὅπως τά χαρίσματα, πού άλλα δίδονται στους μέν, άλλα στους δέ. Λέγει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Οὐδέ εἶπε χάρισμα, ἀλλ' ὁδόν, ίνα μειζόνως ἐπάρη τοῦτο, ὃ μέλλει λέγειν... Οὐ γάρ ὥσπερ τά χαρίσματα τοῖς μέν ταῦτα, τοῖς δέ ἐκεῖνα, ἀλλ' οὐ πᾶσι πάντα δέδοται, οὔτω και τοῦτο ἀλλά καθολικόν δῶρόν ἐστι» (Ε.Π.Ε. 18α,342).

Μετάφρασις: Δέν μίλησε για χάρισμα, αλλά για ὁδό, για να ὑψωση περισσότερο αυτά, πού πρόκειται να πᾶ... Διότι δέν είναι ὅπως τά χαρίσματα, πού δίνονται αυτά στους μέν, ἐκεῖνα στους δέ, και πού δέν έχουν δοθῆ ὅλα σε ὄλους. Πρόκειται για δῶρο, πού ἀνήκει σε ὄλους (ή αγάπη).

- Ἡ αγάπη είναι ὁ συνδετικός κρίκος. Τά άλλα χαρίσματα διχάζουν. Ἡ αγάπη ένώνει. Λέγει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «Τά μέν χαρίσματα οὐ μόνον αὐτούς οὐ συνήγαγεν, ἀλλά και ἠνωμένους διέστησεν αὐτη δέ τούς δι' ἐκείνων διαστάντας δι' εαυτῆς μέλλοι συνάγειν και σῶμα ποιεῖν ἐν» (Ε.Π.Ε. 18α,344). Μετάφρασις: Τά μέν χαρίσματα όχι μόνο δέν συνήνωσαν τούς χριστιανούς της Κορίνθου, αλλά, κι ἐνῶ ἦσαν ένωμένοι, τούς διαίρεσαν. Ἐνῶ ή αγάπη αὐτούς, πού χωρίστηκαν λόγω τῶν χαρισμάτων, θά τούς συνενωση και θά τούς κἀνη ἕνα σῶμα.

Δ.Γ.Α.

Ἐπίδοσις

Ἐνάστησέ μας, Κύριε!
Πέσαμε στην άμαρτία.
Ἐπλωσε τό χέρι Σου
και ὑψωσε μας.
Καλή Ἐνάστασι!
Χαρούμενο Πάσχα!

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἀναστάσιμη οὐσία

Εἶναι ἡ οὐσία τῆς ζωῆς. Εἶναι ἡ παρουσία τοῦ ζωντανοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ ἀπουσία τοῦ θανάτου. Εἶναι ἡ ἐξουσία τῆς ἐλπίδας. Αὐτά εἶναι ἡ Ἀνάστασις. Τά ζοῦμε ἔτσι στὸν τόπο μας; Ἡ ἐπικράτησαν τὰ πασχαλινὰ ἔθιμα; Μαζί μέ τὰ κόκκινα αὐγά, *τσουγκριστήκαμε* καί μέ τήν Ἀνάστασι! Ἐμεῖς χάνουμε, πού θυσιάζουμε τήν οὐσία γιά τόν τύπο.

- Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ὁ τύπος, πού ἐπαναλαμβάνεται μοιρολατρικά.

Εἶναι ὁ «τύπος τῶν ἡλῶν». Ἡ πρόκλησις γιά διαπίστωσι τῆς ἀλήθειας.

Εἶναι ὁ κῆπος τῆς πύθ φρέσκιας χαρᾶς. «*Νεοποιεῖ τοὺς γηγενεῖς*» (ὠδή δ' κανόνος Μεγ. Σαββάτου).

- Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ἓνα ὠραῖο ἔθιμο, καί μάλιστα Ἑλληνικό. Εἶναι τό δέσιμο μέ τήν αἰώνια ζωή. «Χριστός ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεῖ» (Ρωμ. στ' 9).

- Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι τό ψεύτικο λουλούδι στή γλάστρα τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας.

Εἶναι τό φυσικό ἄνθος, πού δέν μαραινεται ποτέ καί πού μοσχοβολᾷ τό ἄρωμα τῆς ζωῆς.

- Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ἡ λαμπάδα, πού τρεμοσβῆνει ἀπ' τόν ἀγέρα τῆς κοσμικότητας. Εἶναι ἡ φλόγα γιά ἀληθινή ἐλευθερία ἀπ' τή σκλαβιά τοῦ θανάτου.

- Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ὁ εὐδαιμονικός γιορτασμός, ἓνα πασχαλινό γλέντι. Εἶναι τό πανηγύρι τῆς ἀνείπωτης χαρᾶς. Εἶναι γεῦσις οὐρανοῦ καί θείας εὐφροσύνης. «*Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν*» (ὠδή γ' κανόνος τοῦ Πάσχα).

- Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι κάποια ἐνδυσισ γιορτινὴ μέ λαμπρά ρούχα.

Εἶναι ἐπένδυσις ζωῆς, ἀθανασίας καί ἀφθαρσίας. «*Δεῖ τό θνητόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀθανασίαν καί τό φθαρτόν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν*» (Α' Κορ. ιε' 53).

- Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι οἱ πασχαλινές εὐχές μέ ξύλινη γλῶσσα.

Εἶναι ἡ βεβαιότητα μπροστά στό φέρετρο κάποιου δικοῦ σου ἀνθρώπου. Ἡ βεβαιότητα, πώς τό νεκρό του σῶμα θ' ἀναστηθῆ, ὅπως καί τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. «*Οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί οἱ ἀκούσαντες ζήσονται*» (Ἰωάν. ε' 25).

Σωφρονισμός ἢ παραλογισμός;

Ἰοῖός ὤπλισε τό χέρι τοῦ 19χρονου παιδιοῦ ἀπ' τή Νίκαια, καί μπόρεσε νά σκοτώσῃ τόν πατέρα του; Ὁλοι μιλᾶνε μέ τὰ καλύτερα λόγια γιά τό νέο αὐτό, πού ὅμως σύρθηκε σέ πατροκτόνο ἐνέργεια. Ὅπωςδῆποτε ἄβουλα. Ὅπωςδῆποτε ἀκούσια. Ὅπωςδῆποτε ἀμυνόμενο, μ' ὅλες τίς σημασίες πού

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐκδότης: Παναγ. Καραθανασόπουλος

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212107 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννίνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολᾶρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

μπορεί νάχη αυτή ή λέξις σ' ένα **τραγικό οικογενειακό περιβάλλον**.

Τά έρωτήματα αμείλικτα:

- Μπορούμε νά λιθοβολούμε μέ τίς ποικίλες κρίσεις μας ένα **νεκρό πατέρα**, έστω κι αν παρουσίαζε τραγικές έλλειψεις στό ρόλο του; 'Ο τάφος έπιβάλλει πλέον σιωπή; 'Αλλ' ή σιωπή αυτή δέν καταδικάζει ένα παλληκάρι, πού στά 19 του χρόνια βρίσκεται μέ τό στίγμα του δολοφόνου;

- Άντεχε τόσα χρόνια τό δράμα τής οικογένειάς του τό παιδί καί ξαφνικά ξέσπασε, τυφλωμένο απ' τήν παραζάλλη τής στιγμής; Μπορούμε, λοιπόν, νά **λιθοβολήσουμε** τό παιδί για τήν όντως άποτρόπαιη ένέργειά του;

- Δέν μπορούσαν τόσα χρόνια οί παράγοντες **κοινωνικής ύποστηρίξεως** νά έπεμβούν καί ν' αναχαιτίσουν τό οικογενειακό δράμα; Ποιοί έβλεπαν ή ήξεραν κάτι απ' τή φρίκη τής οικογενειακής καταστάσεως καί γιατί δέν προέβησαν σέ κάποια κίνησι **δυναμικής αγάπης**;

- Έπρεπε νά **προφυλακιστή** ό νεαρός πατροκτόνος; Υπήρχε πραγματικά κίνδυνος **ύποτροπιασμού**, δηλαδή, νά ξανασκοτώση; Είναι σεσημασμένος δολοφόνος;

- Έπρεπε νά **προφυλακιστή** τό τραγικό θύμα τής όλης ιστορίας; Μήπως θά σωφρονιστή εκεί πού τώρα τόν έκλεισαν ή θά βρεθή σ' ένα χώρο, πού θά τά χάσει, άφοϋ οί φυλακές από **σωφρονιστήρια**, έχουν, όπως λένε, **καταντήσει πανεπιστήμια έγκλήματος**;

- Τό παιδί στερήθηκε τόσα χρόνια τήν **άγκαλιά** τής αγάπης καί τή **στοργή** τής οικογενειακής γαλήνης. Τυφλωμένος απ' τόν πόνο έκανε ό,τι έκανε. Φόνευσε τόν πατέρα. Μήπως στόχευε γενικώτερα τή ζωή, πού δέν του συμπεριφέρθηκε ευαίσθητα;

- Πρέπει, λένε, νά τιμωρηθή για τήν πρᾶξι του. Κανένας δέν λείει, πώς μιᾶ έγκληματική ενέργεια παραμένει σέ άπυρόβλητη ζώνη για τή δικαιοσύνη. Μά μήπως τή χειρότερη τιμωρία ήδη τήν

ύφίσταται τό παιδί; Στά 19 του χρόνια ζή τόν **έφιάλλη τής συνειδήσεως** του, ότι σκότωσε τόν πατέρα!

—*Σκότωσα τόν πατέρα μου!*

Θά λήη καί θά κλαίη.

- Κι ή μεγάλη ύποκρισία: 'Εξω απ' τή φυλακή βρίσκονται οί **παιδοκτόνοι**. Γιατί ό νεαρός πατροκτόνος, πού ένήργησε έν βρασμῶ ψυχής, θεωρείται προφυλακιστέος, κι οί εκατοντάδες χιλιάδες παιδοκτόνοι, πού έν ψυχρῶ σκοτώνουν τά βρέφη τους μέ τίς **έκτρώσεις**, κυκλοφοροϋν ελεύθεροι;

Ποιός πατέρας καί ποιά μάνα απ' τούς τόσους ένόχους για τίς **300.000 δολοφονίες βρεφῶν**, θά χτυπήση τά στήθη, λέγοντας καί κλαίγοντας:

—*Σκότωσα τό παιδί μου! Νά βγῆ τ' άγόρι, πού σκότωσε τόν πατέρα χωρίς νά τό θέλη! Καί νά μποϋμε έμεις στό κελί του. Γιατί έμεις σκοτώσαμε τόν Άθῶο, έπειδή έτσι τό θέλαμε!*

Άντί ένώσεως, διασπάσεις!

Ε ημειώσαμε στό προηγούμενο, ότι δέν κινδυνεύουμε απ' τόν **Παπισμό**, όσο από τόσους άλλους **-ισμούς!** Αυτό δέν σημαίνει, ότι ό Παπισμός δέν είναι **αίρεσις**, κι ότι δέν καταδικάζουμε παρεκκλίσεις του Παπισμού απ' τήν **Άγιογραφική καί Πατερική** παράδοσι, απ' τήν **Άλήθεια** τής πίστεως. Άπλως μ' όσα γράψαμε, ύπογραμμίζουμε τό μεγαλύτερο κίνδυνο από άλλες αίρέσεις, **πλάνες καί άθεϊστικές θεωρίες**.

Τό περιοδικό μας έμμένει στην Όρθόδοξο γραμμή. Πρός επικύρωσι, συνυπογράφουμε τά όσα ό μακαριστός **πατήρ Έπιφάνιος Θεοδωρόπουλος** έγραφε σέ άνοικτή έπιστολή του προς τόν τότε πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Άθηνάγορα περί τά τέλη του 1965.

Άντιγράφουμε ώρισμένες θέσεις του:

«*Πῶς είναι δυνατόν ό αίρετικός Πάπας νά εἶνε ό πρῶτος Έπίσκοπος τής Χριστιανωσύνης καί Υμείς ό δεύτερος; Πότε ή Έκκλησία ήμῶν συνηρίθμησεν*

όμοῦ μετά τῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων τούς Ἐπισκόπους τῶν αἰρετικῶν; Ἐπίσκοπος εἶσθε ἢ διπλωμάτης;...

Παναγιώτατε!

Προχωρήσατε ἤδη πολύ. Ἡ ὑπομονή χιλιάδων εὐσεβῶν ψυχῶν, κληρικῶν καί λαϊκῶν, συνεχῶς ἐξαντλεῖται. Διά τήν ἀγάπην τοῦ Κυρίου, ὀπισθοχωρήσατε!

Μή θέλετε νά δημιουργήσητε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σχίσματα καί διαιρέσεις. Πειράσθε νά ἐνώσητε τά διεστῶτα καί τόν μόνον ὅπερ θά κατορθώσητε, θά εἶνε νά διασπάσητε τά ἡνωμένα καί νά δημιουργήσητε ρήγματα εἰς ἐδάφη ἕως σήμερον στερεά καί συμπαγῆ...».

● Αὐτή εἶναι ἡ μεγάλη ἀγωνία: Ἡ διατήρησις τῆς **ἐνότητος** στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή, τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ μεγαλύτερη ἐπιτυχία τοῦ Διαβόλου εἶναι νά σχίξη τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

● Πιο συγκεκριμένα: Μεγαλύτερος ὁ κίνδυνος μέ τό νά προσφεύγουν στό ποικίλα **παλαιοημερολογητικά σχίσματα** ψυχές εὐσεβῶν! Διαμαρτυρόμενοι ἐναντίον ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν ὀρθοδόξων ἡγετῶν, καταφεύγουν σέ σχίσματα καί τραγελαφικές παρατάξεις!

● Δέν θά κάνουμε τό χατήρι ἐχθρῶν τῆς πίστεως ἢ ἐλαστικῶν περί τήν πίστι. Θά μένουμε **μέσα στήν Ἐκκλησία**, διαμαρτυρόμενοι φυσικά γιά ὅσα ἀντικανονικά, ἀντορθόδοξα, ἀντιχριστιανικά καί σκανδαλώδη συμβαίνουν.

Ἐπίσκοποι καί ὁμοφυλοφιλία!

Τό περιοδικό «Ἐκκλησία» εἶναι τό ἐπίσημο ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐκφράζει τή θεολογία καί τόν τρόπο ζωῆς κληρικῶν καί λαϊκῶν, μελῶν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας.

Υπάρχουν βέβαια στόν τόπο μας ἄτομα, πού πασχίζουν νά πείσουν ὄχι μόνο, ὅτι ἡ **ὁμοφυλοφιλική συμπεριφορά** τους εἶναι «προσωπικό τους δεδομένο», ἀλλ' ὅτι κι οἱ λοιποὶ ὀφείλουν νά τοὺς... σέβονται!

Ἄλλωστε ἔχουν ἐμφανιστῆ κρούσματα gay (γκέι) ἀκόμα καί στό στράτευμα!

Γνωστός ὁ θόρυβος γιά **ταξίαρχο τῆς Ἀεροπορίας**. Προβάλλει τά πάσης φύσεως «προσόντα» του καί στό Ἴντερνέτ!

● Ἄλλ' εἶναι δυνατόν ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας ν' ἀνέχεται κληρικούς, καί δὴ ἐπίσκοπους, μέ ὁμοφυλοφιλική συμπεριφορά; Εἶναι δυνατόν νά ζητᾶ τήν κάλυψιν τῆς «**Υπηρεσίας Προσωπικῶν Δεδομένων**» γιά τίς βρωμερές προτιμήσεις ἐλεεινῶν μεγαλοσχήμων ρασοφόρων;

● Πῶς ἀλλιῶς νά ἐξηγηθῆ σχετικῆ αἰτήσις νομικοῦ τῆς Ἱ. Συνόδου πρὸς τήν ἐν λόγω Ἀρχή; Ἡ αἴτησις ἰσχυρίζεται, ὅτι ὁ ἐπίσκοπος δέν εἶναι «**δημόσιος λειτουργός**» καί ἐπομένως γίνεται ἀνεκτὴ καί σεβαστὴ καί τυχόν **ὁμοφυλοφιλικὴ του ζωὴ!**

● Ἡ αἴτησις δημοσιεύεται στό περιοδικό «Ἐκκλησία» (τεῦχος 7, Ἰούλ. 2005). Ἡ δημοσίευσις ἐξέθετε ὅλα τά μέλη τῆς Δ. Ἱ. Συνόδου τῆς περιόδου 2004-2005, πού ἄλλωστε ἀντιμετώπισε κι ὅλο τό «**τσουνάμι**» μέ τά παρόμοια σκάνδαλα.

● Πρὸς τιμὴν τούς **ἐννέα** ἀπ' τοὺς τότε **Συνοδικούς διαχώρισαν** ἐπίσημα τή θέσιν τους. Δηλώνουν, ὅτι:

□ Ποτέ δέν ἀναγνώστηκε τό κείμενο.

□ Οὐδέποτε ἐγκρίθηκε συνοδικά.

□ Οὐδέποτε λήφθηκε ἀπόφασις γιά κατὰ χάρισί του στό περιοδικό «Ἐκκλησία».

Οἱ διαχωρίζοντες τή θέσιν τους ἀπ' τό ἐπαίσχυντο κείμενο Μητροπολίτες (τότε συνοδικοί) εἶναι οἱ: **Ξάνθης Παντελεήμων, Ἐλασσόνος Βασίλειος, Σάμου Εὐσέβιος, Καστορίας Σεραφεῖμ, Φλωρίνης Θεόκλητος, Κασσανδρείας Νικόδημος, Νέας Σμύρνης Συμεών, Γλυφάδας Παῦλος καί Θήρας Ἐπιφάνιος.**

● Ἀξιέπαινοι γιά τήν εὐθαρσῆ διαφοροποίησίν τους .

● Παραμένουν ὅμως τά ἐρωτήματα:

□ Ποιός **ἐνέκρινε** φίλιο γιά ὁμοφυλοφιλική συμπεριφορά ἐπίσκοπων κείμενο;

□ Ποιός ἔδωσε ἐντολή **δημοσιεύσεως** του στό ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας μας;

Μακαριώτατε! Μὴν ἐκτίθεσθε!

Ἐκαθαρίστε ἀμέσως τό θέμα. Ἀποπέμψατε τόν ἀρμόδιο, πού ἔβαλε τήν ὑπογραφή του στό «**δημοσιευθῆτω**» γιά τό **αἰσχρὸ ἔγγραφο!**

Υποτροπή προς έντροπή;

γράφει για ντροπή ο απόστολ. Παῦλος: «Πρός έντροπήν ὑμῖν λέγω» (Α' Κορ. στ' 5). Τό σημειώνει για περιπτώσεις, πού χριστιανοί κρίνονται ἀπό κοσμικούς, ἐνῶ μποροῦν μόνοι νά λύνουν ἀνακύπτου- τα προβλήματα μεταξύ τους.

● Καλά εἶναι νά μὴν ἀνακύπτουν σο- βαρά προβλήματα στό χῶρο μας. Ἄλλ' ὅταν δέν προσέχουμε, εἶναι ντροπή νά μᾶς σχολιάζουν **κοσμικοί δημοσιογρά- φοι**, καί μάλιστα μέ «ντοκουμέντα»!

● Δημοσιεύτηκε σέ ἐφημερίδα τῶν Ἀ- θηνῶν φωτοτυπία τοῦ **λογαριασμοῦ**, γιά τό πόσα ξοδεύτηκαν σέ ταξίδι τοῦ Μακα- ριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδού- λου. Κι ἄλλη φορά σημειώσαμε, ὅτι ἔχει κι ἐκεῖνος τό δικαίωμα ν' ἀποσύρεται κά- ποτε γιά σωματική καί πνευματική **ἀ- νάπαυσι**. Καί τοῦ προσφέρονται πολλά καταλύματα στόν τόπο μας.

● Προτιμάει διακοπές στό **ἐξωτερικό**. Δική του ἐπιλογή. Ἄλλά γιά δύομισι μέ- ρες, μ' ἓνα ἀκόμα πρόσωπο, σέ ξενοδο- χεῖο τοῦ Μιλάνου (15-17 Φεβρ. 2007) δέν εἶναι μεγάλο τό ποσό τῶν **3.527 €**;

Θάμενε σέ τέτοια «σουίτα» ὁ Κύριός μας; Διάκονός Του εἶναι κάθε ἐπίσκοπος!

● Μέ πολλή ἀγάπη καί πάλι λέμε:

Μακαριώτατε! Γιατί νά ἐκτίθεστε; Ἡ **διακοπή** μπορεῖ νά μὴν εἶναι **ἐγκοπή!**

Δέκα εὐρώ ἢ ἐτήσια συνδρομή

■ Ἡ ἐξόφλησις γίνεται:

● Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι «**Βαπτι- στής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα**.

● Στό Γραφεῖο **Χριστοκοπίδου 12 (Μοναστηράκι)** καί στό Βιβλιοπωλεῖο «**Βαπτιστής**», **Ἐθν. Ἀντιστάσεως 103 (Ἄ- γιο Δημήτριο)**.

● Λογαριασμό: **0026.0236.39.0100353548 EUROBANK**.

■ Οἱ τοῦ **ἐξωτερικοῦ** ν' ἀποστέλλουν τό ἔμβασμά τους στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χω- ρίς τή λέξι Περιοδικό).

■ Τηλέφ.: **2103212713** καί **2109765440**.

Ἐνας ἐφιάλτης: Ἡ ἀνομβρία!

φιαλτικές προβάλλονται οἱ συνέπει- ες ἀπ' τή **λειψυδρία**. Ἡ γῆ τείνει νά γί- νη θερμοκήπιο, ἀπ' τήν ὑπερβολική θερμοκρασία. Ἦδη λιώνουν κι οἱ πάγοι στό Βόρειο Πόλο.

● Καί στήν **πατρίδα** μας ὁ ἐφιάλτης. Συναιστῶνται μέτρα γιά μείωσι στήν κα- τανάλωσι νεροῦ. Οἱ **ταμιευτῆρες** ἀδειά- ζουν. Στίς **λίμνες** κατεβαίνει ἡ στάθμη.

● Ὑπάρχει ἡ λύσις. Δέν τήν θέλουμε. Ἦν τήν θέλαμε, θά τήν ἐπιδιώκαμε. Εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ὅταν σφίγγουμε τήν κεντρική «**βάνα**», ἀσφαλῶς νερό δέν διοχετεύεται στό δίκτυο. Ἡ ἀπιστία μας ἔσφιξε τή «**βάνα**» **τῆς εὐλογίας**.

● Ἀνοίγει εὐκολα. Μέ τή **μετάνοια** καί τήν **προσευχή!** Μέ κλεισμένους οὐρα- νούς, φάε, κόσμε, ἠλεκτρονικά!

Δῶρο πασχαλινό

ΠΑΣΧΑ ΚΥΡΙΟΥ

Κυκλοφόρησε νέο βιβλίο τοῦ ἀρχιμ. Δανιήλ Ἀεράκη. Περιέχει κείμενα καί μη- νύματα ἀναστάσιμα. Κατάλληλο καί γιά ἀναμνηστικό δῶρο στή λῆξι κατηχητικῶν καί ἀγιογραφικῶν συνάξεων.

Σελ. 128. Σχῆμα 14X21. Τιμᾶται 5 €.

Τηλ.: 2103212713 καί 2109765440.